

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

4.nodaļa: Lūgšana.

288.

Parasti lūgšana rada gaiši zilu un violetu liesmu. Var būt arī sudraba lūgšana, bet nevar iedomāties brūnu lūgšanu. Zemes esībā gaismas pamati ļoti nozīmīgi. Var veltot balss skaņu, bet sirds izstarojums nav viltojams.

289.

Lūgšana ir šķīstītājs. Šis apzīmējums nav jāsaprot abstrakti. Garīgā veselība ir fiziskās veselības galvenais pamats. Tieši lūgšana kā reāla saite ar Augstāko Avotu būs labākais organisma šķīstītājs no visām saslīmšanām. Infekcija rodas tad, kad ķermenis ielaiž izpaustos ļaunuma sūtņus. Ikviens ķermenis ir uzņēmīgs pret daudzām slimībām, bet garīgais cietoksnis nepieļauj tādas sacelšanās attīstīšanos. Un ja gars spēj pareizi baroties ar augstākajām enerģijām, tad tas arī miesu pasargās no briesmām. Tādēļ var apgalvot, ka lūgšana ir šķīstītājs.

290.

Atrodas nejēgas, kas uzskata, ka darba dzīvē lūgšana vispār ir nevietā. Tādiem jājautā, kuru darbu tad viņi uzskata par nesavienojamu ar lūgšanām? – acīm redzot ļauno un savtīgo darbu? Tiešām, ļaunumā lūgšanai nav vietas, bet katram labam darbam lūgšana nepieciešama kā Augstāko Spēku atklājēja.

Tā Jaunajā Pasaulē jāapstiprina īstās realitātes. Nebūt nekļūsim par atpakaļ rāpuļiem, ja atsauksim atmiņā to, kas vienmēr un nemainīgi būs esības likums.

291.

Lūgšana iedvesmo tiekties pēc zināšanām. Ikviens, kurš izpratis šādas sarunas cildenumu, nenovēršami sāks tiekties uz izzināšanu. Tāda apziņas augsne prasīs visdažādākās zinātniskās izziņas.

Filozofija, tāpat kā dabas zinātne, atklās tos pašus ceļus uz Augstāko Pasauli. Tumsoņi prāto par materiālajām zinātnēm, kuras noliedz visu, ar rupjo aci nesaskatāmo. Bet viņi jau zina par smalkajiem atomiem un atzīst arī mikroskopa un teleskopa nepieciešamību. Īstenībā viņi paši zinātni padara par tukšu čaulu. Kad apziņā parādīsies arī Augstākās Pasaules pazīmes, tad katra zinātne pārveidosies. Nav tādas zinātnes, kura neapstiprinātu pasaulu dižo saistību. Nav tādu ceļu, kas nevestu uz Augstāko Pasauli. Kas nesajūt vienotības un Bezrobežības dižumu, tas savā apziņā vēl nav izaudzis. Lūgšana nav nedzīvs šausmu kļiedziens, bet mīlestības un atdevības pilna saruna.

292.

Hierarhijas cienīšana apstiprinās Augstākās Pasaules tuvumu. Sadarbībā ar Hierarhiju jūs atklāsiet izturīgus tiltus uz viņu krastu. Ikkatra ticība atklāj gan Eņģeļus Sargātājus, gan Vadītājus un Mierinātājus – zem dažādiem vārdiem tas pats Hierarhijas jēdziens.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

4.nodaļa: Lūgšana.

Patiesi, lai katrs izprot pēc sava prāta, bet katra sirds, lai tiecas augšup. Vienīgi te ceļš uz pilnveidošanos.

Lūgšana ir sarunāšanās par visskaistāko.

293.

Caur lūgšanu bieži notiek izdziedināšanas. Nav grūti saprast, ka saskare ar Augstāko Pasauli palīdz sirdij un nes pa nerviem dziedinošu Svētdevi. Pat no pieņemtā zinātniskā viedokļa to nav grūti saprast. Bet gara tumšība ir tik liela, ka nepieciešami daudzinaut arī tik vienkāršas patiesības, bet nedrīkst palaist garām nevienu izdevību atgādināt par Augstāko Pasauli. Tā rodas vēl viena lūgšana.

294.

Sevišķi pretīgi redzēt, kad no vienas puses paliek labākā atdevība Augstākajai Pasaulei, bet no otras – tumšs sātāniskums visā pilnībā. Tā dzīves piemēros var atrast Armagedona līdzību. Jāpatur prātā, ka Gaismas Spēki nenogurstoši satriec tumsu. Lūgšana ir arī kaujas sauciens, kad Augstākā Vārdā tiek satriekti meli. Klievēdami melus, kalpojam Gaismai.

295.

Īgns uzbudinājums nepiederas lūgšanai. Pašai melu satriekšanai jānotiek lietojot Uguni Zobenu, bet ne īgnu uzbudinājumu.

296.

Lūgšana nepazemo, bet paaugstina. Ja kāds pēc lūgšanas sajūt nospīestību, tas nozīmē, ka lūgšanas kādība nebūs bijusi augsta. Cilvēks nav salīdzināms ar Bezrobežību, bet augstākās enerģijas dzirksts glabā sevī nozīmi pat ārpus iedomātiem izplatījumiem. Augstākās enerģijas dzirksts dota katram cilvēkam, un kā tās nesējs viņš uzņēmie augstu pienākumu. Viņš – tilts uz Augstākām Pasaulēm, tāpat – nevēga, kas noliedz Augstāko Pasauli, līdz ar to noliedz arī savu cilvēcību.

Atgādinājums par Augstāko Pasauli ir pārbaudes akmens katra gara pārbaudīšanai.

297.

Kad runāju ar Augstākām Svētsarunām, pirmām kārtām, ieteicu izprast realitāti visā tās bezrobežībā.

298.

Lūgšanai nevar būt nekā kopīga ar varmācību. Bērna pirmo lūgšanu nedrīkst apsmiet vai nopelt. Puisēns lūdza: “Kungs, mēs esam gatavi Tev palīdzēt.” Garāmgājējs ļoti sašuta un nosauca bērnu par augstprāti. Tādējādi pirmā pašaieliedzības jūta tika apsmieta. Meitenīte lūdza par māti un govi, arī šāda lūgšana tika apsmieta. Bet atmiņa palika kā par kaut ko gandrīz vai smieklīgu, kamēr šādas rūpes bija aizkustinošas.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

4.nodaļa: Lūgšana.

Arī iebiedēšana ar Dievu ir smagi zaimi. Aizliegums lūgt ar saviem vārdiem jau ir ielašanās jaunajā apziņā. Varbūt bērns atceras kaut ko ļoti nozīmīgu un turpina savu domu augšup. Kurš gan drīkst iejaukties, lai apdzēstu gaišo uzliesmojumu! Pirmā pamācība par lūgšanu būs pamācība visam dzīves ceļam.

299.

Tāpat mājas apstākļi uzspiež zīmogu visai dzīvei. Pat visnabadzīgākā būdiņa var neaizvainot garīgas jūtas. Nevajag domāt, ka bērni nenomana dzīves tukšumu. Gluži otrādi, viņi dziļi izmana visas ikdienišķās dzīves veidošanos, tālab lūgšana labāk piemājo tīrā miteklī.